

Bir Mektubun Satır Aralarında 1

– MELEK KIRICI · 10 Temmuz 2015

BİR MEKTUBUN SATIR ARALARINDA - 1

Uzun zaman olmuştu bu verandada oturmayı genç adam. Bomboş bakışlarla izliyordu etrafı. Evin yanı başında, boydan boya uzanan asma üzümler yeni yeşillenmeye başlamıştı ve baharın ilk toprağı ısıtması gibiydi güneş.

Eşiyle balayına gelmişler ve ilkleri, heyecanları bu evde paylaşmışlardı. Eşi, kadını duygularla hiç tanışmadığı halde, erkeğini mutlu etmek amacıyla davranışlarına, bakışlarına, cilvesine tecrübeli kadın süsü vermiş; sevgi ve saygısını göstermişti hep.

Genç adam; o masum, tecrübesiz kadını bakışları anımsadığında tüyleri diken diken oluverdi. Ürperdi, kendinden tiksindi. Eşinin muhteşem duygularının katili gibi hissetti kendini. Derin derin birkaç kez “Offf” çıktı dudaklarının arasından. Dalıp gitti koltuğunda...

Kendine geldiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. O kadar acıkmıştı ki; işten dönerken yaptığı alış veriş geldi aklına Selçuk'un. Ayaklarını zoraki sürükler gibi isteksizce kalktı yerinden. Hepsi arabada kalmıştı. “İnşallah bozulmamıştır” diye geçirdi içinden.

Dışarı çıkıp bagajı açtığında, önce bozulacakları alıp buzdolabına yerleştirdi. Tava ya da ızgarada pratik olarak pişirip yiyebileceği birkaç hazır ürün almıştı. Eşi ve iki çocuğunu evde bırakarak bir hafta yalnız kalmayı O istemişti. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti eşine. Sevgi dolu, anlayışlı bir kadındı eşi. “Nasıl istersen hayatım... Merak etme, biz de çocuklarla annelere gideriz. Hem değişiklik de olur çocuklar için.” demişti. Bir hafta farklı yerlerde olacaktı.

Adam düşüncelerinden sıyrılmak istedikçe batıyor, gömülüyordu vicdanının dibine. Karısının bahçeden taze meyveleri toplaması, en güzellerini önce kendine vermesi, mutluluyla mutlu olması...

İyiden iyiye kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Gözleri dolu doluydu yüreği gibi. Aldıklarını yerleştirip evi dolaştı. Elektrik, su sorunsuzdu. Uzun süredir gelmeseler de, düzenli olarak faturaları yatırıyorlardı.

Üşüdüğünü hissetti. Uyumalı, kurtulmalıydı buz gibi düşüncelerden. Çocukluğunu örttü üzerine ve kapattı gözlerini.

.....

Havlama sesiyle yataktan fırladı adam. Pencerenin mandalını kaldırırken gözleri etrafa bakınıyordu. Neler oluyordu ki? Yoksa sıkıntıları nedeniyle hayal mi görmeye başlamıştı? Çomar komşularının köpeğiydi. Bir arabanın altında ezildiğini öğrendiğinde kendine gelememişti uzun süre. Selçuk onu çok severdi. Çomar öldüğüne göre bu havlama nereden geliyordu? Sallanan bir kuyruk gördü. Nasıl olurdu; çomarın ta kendisiydi bu! Hemen üçer beşer atladı merdivenleri, aşağı kata indi. Çomarla karşı karşıyaydı. Uzun zamandır böylesine sevgiyle sarılma arzusu yaşamamıştı genç adam. Sarıldı, elleriyle sevdi, gözleriyle dokundu. Arkadan gelen sesle irkildi.

-Selçuk! Oğlum hoş geldin. Nasılsın? Epey zamandır görünmüyordunuz. Dilek de geldi mi? Ya çocuklar?

Selçuk Zehra teyzesini de özlemişti, bu sıralı sorularını da. Sarıldı öptü elini.

-Hoş buldum Zehra Teyze. Tek geldim; biraz işlerim var. Kitabımı bitirmek için buranın sakinliğine ihtiyacım vardı.

-İyi yaptın oğul.

Köpeği işaret ederken, duyacağı cevap için heyecanlandığı her halinden belliydi. Kadın anladı benzerliğin Selçuk'u çok etkilediğini. Gülümsedi...

-Ne kadar benziyor değil mi? Bundandır ki görür görmez kanım kaynadı ve eve getirmek istedim. Aşağı evlerden Hüsamettin Efendi'yi bilirsin; O'nun köpeği yavruladı. Pek sevdim bizde... Sen seversin mantıyı. Akşama açayım; biri cevizli biri yoğurtlu iki tepsi. Sefamız olsun, yiyelim beraber.

Selçuk "Hayır" diyecek oldu; ama Zehra Hanım izin vermedi.

Akşam, Zehra Hanım'ın eşi Ahmet ve torunu Sezer de masada yerlerini almışlardı. Mantının tepsilerdeki el değmeden öncesi hali ayrı bir güzeldi. Zehra Hanım tereyağını tavada kızdırıp tabakların üzerinde gezdirirken çıkan ses ve mis gibi koku iştahı daha da kabartmıştı. Yemeklerini anılarla süsleyerek, sohbetin zevkiyle yemişlerdi. Selçuk da biraz aklındakilerden sıyrılıp değişik konuların içine girerek rahatlamıştı.

Zaman ilerleyince teşekkür ederek izin istedi. Hemen karşıdaki evine geçip, gıcırdayan kapıyı üstüne kapattı. Gece kararmıştı iyiden iyiye. Direk olarak üzerini değiştirip yatağına uzandı. Karanlıkla baş başayken gözlerini kapattı.

Karanlığın sinesinde bir kadın çıkageldi aniden. Siluet olarak görüntüsü tam bir dişi idi ve çırılçıplaktı. Emreder gibi bir ses tonuyla soyunmasını istedi Selçuk'tan. Adam yalnızdı ve bu kadın nasıl gelmişti bu halde odasına? Kadın dokundu adama ve tekrar etti arzulu, kararlı bir ses tonuyla. Kadı ısrar ediyor,

adam karşı koyuyordu. Vicdanıyla savaş halindeydi řu an. Bedeni hazırđı her şeye. Vicdanıyla bedeni çığlık çığlığa, kıran kırana arpışıyordu. İrade ile arzu yer değiştiryordu sürekli adamın yüreğinde. Kuřlar gibi çırpınıyordu ruhu. Ellerini, kollarını savuruyor; soluğu soluğunu kovalıyordu sanki. Nefessiz kalmıştı.

İradenin gl olduğu bir anda itti kadını üstünden ve “Yeter!” diye haykırdı.

1. BÖLÜM SONU
DEVAM EDECEK...